

Život pana Zimy je spojený se dvěma městy, nejprve s Hodonínem a později s Brnem, narodil se ale na venkově, nedaleko dnešních hranic mezi Českou republikou a Slovenskem, v malé vesničce Kopčany (poblíž slovenského městečka Skalica). Profesionální uplatnění našel Ignác Zima při práci na železnici, jak se také říká „u dráhy“. Při tomto zaměstnání železničáře si také doplnil své středoškolské vzdělání na železniční průmyslové škole.

„Přišel jsem na dráhu, tehdy ČSD (Československé státní dráhy) ... A bylo to rozhodnutí na dalších skoro čtyřicet let života. Dělal jsem nejdříve přímo v provozu v Hodoníně na nádraží. Měl jsem praporek, píšťalku a roztřidoval jsem vagóny a vlaky z jedné koleje na druhou, nachystat na odjezd a dál. Šibování se tomu jednoduše říká. Taký jsem dělal signalistu a výhybkáře, přehazoval jsem výhybky. V létě, v zimě, v jakémkoli počasí v dešti, v mrazu... A pak už jsem měl červenou pásku, protože jsem dělal vedoucího. A později jsem už dělal nádražního, řídil jsem tři posuny po celém nádraží. ... My jsme ještě v Hodoníně jezdili s parními lokomotivami, v té době ještě byly ty parní lokomotivy. A ty jiskry mi lítaly do očí a to všecko, takže se mi zhoršil zrak a nemohl jsem už na dálku vidět, takže jsem se už nemohl vrátit do provozu. U dráhy mi nabídli práci tady v Brně... dneska už se to jmenuje Ředitelství Českých drah. Nabídli mi práci instruktora pro celý Jihomoravský kraj, takže já jsem potom z Brna jezdil po všech těch tratích až k Vlárě, k Veselí nad Moravou, do Trenčianské Teplé a podobně...“

Po roce 1990 musel pan Zima ze zdravotních důvodů úplně změnit povolání, a nastoupil jako referent na Úřad práce v Brně. Zde se během několika let vypracoval na vedoucího referátu. Jednou z předností pana Zimy bylo, že si po celý život udržoval aktivní znalost svého rodného jazyka – romštiny. Tento jazyk uplatnil jak na pracovišti Úřad práce, tak i v důchodové věku, kdy působil jako učitel:

„Romštinu jsem učil na různých místech... Já jsem totiž učil sedm let romštinu na střední policejní škole... Nyní učím čtvrtým rokem na Pedagogické fakultě Masarykovy univerzity.“

Svůj zájem o romštinu, romskou historii a kulturu rozvíjel pan Zima vždy mnoha směrech. I proto souhlasil, když s žádostí o spolupráci roku 1971 oslovil Svaz Cikánů-Romů. Navázané kontakty s historikem Bartolomějem Danielem nebo s lingvistkou a romistkou Milenou Hübschmannovou udržoval pak nadále po zbytek života. Kromě svých intelektuálních schopností pan Zima ovládal také košíkářské řemeslo, byl to kreativní člověk. Zručnost uplatnil například také při spolupráci s Divadlem Líšeň v Brně, pro které vytvořil originální proutěné rekvizity – hlavy koní do pohádky „Chytrý, hloupý Rom“. Romské pohádky pan Zima od dětství miloval, celý život sbíral a zapisoval. Dlouhodobě spolupracoval také s Muzeem romské kultury v Brně.

Zdroje:

Závodská, M. Ignác Zima – Cena MRK 2015, *Bulletin Muzea romské kultury*, 24/2015, s. 99-100.

Osobní výpovědi pamětníka:

Zima, Ignác, *Já dokážu na Facebooku komunikovat s Romy z celého světa. V romštině*. In: Sidiropulu-Janků, K. (ed.), *Nikdy jsem nebyl podceňovanej*, Brno: Masarykova univerzita, 2015, s. 49-54

Zima, Ignác, na portálu Paměť národa dostupné on-line zde:

<https://www.pametnaroda.cz/cs/zima-ignac-1938>